

Špansko razkošje, brazilska revščina

Zemira A. Pečovnik, Cannes

Woody Allen tako rekoč vsako leto posname nov film, lani je bil v Benetkah z angleškim *Kasandrine sanje*, v Cannes pa je prišel s španskim **Vicky Cristina Barcelona** (zunaj tekmovalnega programa), ki je njegov 40. film po vrsti. Scenarij za ta svoj španski film je Woody Allen napisal z mislijo na Barcelono in igralko Penelope Cruz: tako je nastala romantična komedija, ki obeta, da bo tudi komercialno uspešna. Najboljši prijateljici Vicky (Rebecca Hall) in Cristina (Scarlet Johansson) prideta v Barcelono na poletne počitnice. Vicky je zaročena z dobro situiranim poslovnežem in je glede ljubezni realistična, Cristina pa je njeno popolno nasprotje – romantična, željna avantur. Na razstavi spoznata privlačnega slikarja Juana Antonia (Javier Bardem), nad katerim je Cristina očarana, Vicky pa je do njega zadržana. V zgodbo se vmeša še nekdanja Juanova žena Maria Elena (Penelope Cruz). Juan Antonio in tri lepe ženske se zapletajo v različnih kombinacijah, veliko se pogovarjajo o ljubezni in malce o umetnosti, Barcelona je obsijana s soncem in cvetoča, vidimo Gaudijevo arhitekturo in Mirojeve skulpture, poslušamo nežno špansko glasbo in dobimo vtis, da pravzaprav gledamo turistično-romantični film, ki bo prispeval k večjemu obisku že tako

Woody Allen in njegova igralka Penelope Cruz v Cannesu

zelo obiskanega mesta. Igralke so izvrstne: Scarlet kot strastna, Rebecca kot zbegana, Penelope kot čutna in nadarjena ženska, med njimi je razpet nežni ljubimec Javier; prizori, v katerih se Javier in Penelope divje prepirata v špansčini, pa so najboljši del filma.

Povsem drugačna je filmska podoba brazilskega velemesta Sao Paula, ki ima 20 milijonov prebivalcev, stotine kilometrov cest in 300.000 kurirjev na mo-

torjih. **Walter Salles** (*Centralna postaja*, *Dnevnik motorista*) in **Daniela Thomas** sta scenarij za *Črto prehoda* (Linha de Passe) pisala več let, obiskovala sta revne predele Sao Paula, spoznava ljudi ter v zgodbo o materi in štirih odrasčajočih sinovih, ki se vsak po svoje borijo za izhod iz usojene revščine, vnesla veliko resničnih dogodkov. Hotela sta narediti film, ki ne romantizira junakov in kriminalcev, film, ki bo ujel vsakdanji utrip

kaotičnega velemesta in pokazal, kako se ob veliki brezposelnosti ljudje znajdejo in preživijo. Družina je brez očeta, Salles pravi, da je v Braziliji več kot četrtnina družin takih (najbrž ne le v Braziliji) – očetje odhajajo, bežijo, zapuščajo, matere pa ostajajo z otroki. Pravzaprav so vsi v iskanju očeta, priznanja in dela. Sallesu in Thomasovi je treba priznati, da sta natančna in veristična, mladi igralci in naturščiki dajejo filmu svežino in dokumentaristično razsežnost, odprt konec pa nakazuje upanje za junake. Toda spremljanje vseh likov z vsvo natančnostjo in poglobljenostjo upočasnji ritem filma in zmanjša njegovo udarnost.

V Cannesu že začenjajo ugibati o možnih nagrajencih. Lani je bil od samega začetka favorit romunski film *Štirje meseci, trije tedni, dva dneva*, ki je pozneje res prejel zlato palmo, letos pa je v solidnem tekmovalnem programu težko pokazati na film ali dva, ki izstopata. Francozi upajo, da bo morda zlata palma letos ostala v Franciji. **Božična zgodba Arnauda Desplechina**, družinska saga, ki se začne in konča z usodno boleznijo ter v kateri nastopa vrsta francoskih zvezdnikov (Catherine Deneuve, Mathieu Amalric, Chiara Mastroianni), je ravno prav kompleksna, da podžiga upe.